

Đánbá

Tuần báo xuất - ban ngày thu' sau

NAM THU 4 — SO 150 — 8 MAI 1942

MỖI SỐ 0\$13

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về
La Directrice du
TUAN BAO DAN BA
76, WIELLE — HANOI

BA THÁNG 1,60
SÁU THÁNG 3,00
MỘT NĂM 6,00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

Có cần phải hỏi môn không ?

Thống chế PÉTAIN
đã nói :

Ông Phan Mỹ trong báo Thanh-Nghị số 12 vừa xuất bản, có bàn đến vấn đề hỏi môn của bạn gái lúc xuất giá, rất cần kể và tỉ mỉ. Ông cho sự ao ước của người đàn ông khi lấy vợ, muốn được người vợ có của hồi môn là rất chính đáng, — ông cũng đã có ý phân biệt hẳn điều ao ước chính đáng đó với cái ý tham lam đào mỏ đề hèn — và của hồi môn của một người vợ là rất cần thiết trong sự gây dựng một gia đình.

Để làm rộng các quan niệm về vấn đề hỏi môn, ông Phan Mỹ còn phân biệt rằng hỏi môn của người vợ không phải chỉ gồm những của chim, của nòi mà cô dâu mang theo về nhà chồng như ta vẫn hiểu xưa nay. Của hồi môn còn có thể là cái « công » mà người vợ sẽ thi thố sau này, khi đã chung sống với chồng. Cho nên một cô con gái lúc về nhà chồng tay trắng, nhưng với tài thu vén nhà cửa, tiết kiệm chi tiêu, cô vẫn được kể là một người vợ có của hồi môn.

Những ý kiến của ông Phan-Mỹ thật xác đáng, chúng tôi rất hoan nghênh nên muốn tiếp theo ít lời bàn luận đề cho vấn đề hỏi môn dần dần

sẽ được sát nhập vào những phong tục tập quán của ta.

Khi vấn đề hỏi môn đã thành một cái phong tục rồi, người con gái nào lúc lấy chồng cũng phải có hồi môn, hoặc bằng của, hoặc bằng công thì ta sẽ thấy hết dần những bố mẹ vợ đem của ra để mua chồng cho con gái, và nhân thế sẽ hết những hạng thiếu niên có tư tưởng đào mỏ.

Vấn đề hỏi môn không những giải quyết được sự khó khăn về mặt thực-tế của một đôi vợ chồng mới dùm rau dùm bắp, mà vấn đề hỏi môn còn có ảnh hưởng đến phương-diện tinh thần của một gia đình, một xã hội nữa.

Với toàn thể phụ nữ ở xứ mình, vấn đề hỏi môn được thừa nhận như một phong tục, sẽ nâng cao nhân cách phụ nữ lên. Nói ngay một điều bị bắt buộc phải gây dựng hỏi môn cho con gái mới gả chồng được, những bậc cha mẹ sẽ không coi con gái như một con heo nuôi đến lúc béo đem bán cầu lãi. Những sự thách thức tiền trăm bạc nghìn cũng không còn nữa. Thành thử đem vấn đề hỏi môn pha vào cuộc nhân duyên, nhiều

“Những kẻ nào ở ngoại quốc cũng như ở trong nước, mà manh tâm gây mầm ly-tán, và ở xứ mình mà dùng những thủ-đoạn vu-oan tố-giác thì nghĩa-vụ bắt Bản-chức phải coi họ là phường trốn lính”.

bạn trẻ cao thương tưởng là sẽ làm tụt cả tình ái thiêng liêng đi, mà trái lại, nó lại làm cho vấn đề hôn nhân ở riêng xứ mình sẽ được giản dị hơn, thâm thúy hơn, không còn có những trở lực thô bỉ thách bấn con của những cha mẹ vợ tham lam.

Lại nữa, phải gây hỏi môn cho con gái, người con gái sẽ được liệt ngang hàng với anh em giai trong sự lo lắng gây dựng cho con cái của các bậc cha mẹ. Từ xưa đến nay những người con gái bị hy sinh rất nhiều cho các anh em trai rồi.

Cha mẹ bảo : « Mày là gái, dù không kiếm đủ ăn thì sau này cũng đã có chồng mày nuôi. Chứ anh giai hoặc em giai mày nó cần phải học đề sau này nó còn làm đề nuôi vợ nuôi con nó ».

Thế là cô con gái đành chịu ở nhà với sự ngu dốt.

— Mày là gái không cần phải tiền của cho lắm. Sau này nhờ chồng. (coi tiếp trang 2)

Những bạn đại lý nào chưa làm Relevé xin làm ngay cho

Thế là bao nhiêu của cải của cha mẹ, chỉ anh em trai được hưởng cả, hoặc được hưởng một phần lớn. Các bác cha mẹ ở xứ mình lo đề của cho con gái chờ ít nghĩ đến gáy vốn cho con gái.

Giờ bắt buộc phải có hồi môn, cha mẹ có của thì lo gáy vốn cho con gái, hoặc không có của sẽ phải chăm chút giấy bảo con gái nên người tài đảm tháo vát để sau này sẽ lấy cái công thay cái của. Vậy sự giáo dục của bạn gái như thế sẽ được chú trọng chăm chút hơn.

Người con gái nào cũng phải có hồi môn; hồi môn không phải là một đặc điểm riêng cho những cô gái nhà giàu, hoặc có chức nghiệp to thì những hàng vợ giàu, làm lớn sẽ không còn kiêu ngạo cây của cây công, tự thị mình là một hàng phụ nữ tự lập, không phải nhờ đến chồng, sinh ra coi thường chồng, không cần chồng.

Lược kể vậy, đủ biết vấn đề hồi môn hiểu rộng ra có ảnh hưởng tới cuộc đời của đàn bà chúng ta biết bao!

Mong rằng những chị em bạn gái trong khi chờ đợi lấy chồng, được cha mẹ giàu, cho lắm tiền nhiều bạc, chớ đem mà vùng phí hết, hãy nghĩ đến sự dành dụm. Và những bạn gái nghèo cũng chớ nên quá ao ước một người chồng cao thượng, mà cứ dành giữ phận nghèo. Các bạn có thể gây lấy một số hồi môn chẳng kém chỉ những bạn gái giàu sang khác. Số hồi môn ấy cố nhiên không phải là nhờ tiền bạc mặt mà như lời ông Phan Mỹ, là cái tài đảm các bạn dự bị ngay từ bây giờ để mang về nhà chồng, không kém hãnh diện, không kém hoan của một cô gái mang vài bạc về nhà chồng vậy.

THU-LINH

Chúng tôi đã gửi mỹ phẩm như lait de concombre, lait d'amande, thuốc trứng cá, tannhang v.v. cho những bạn nào gửi mua về hạ tuần tháng avril. Bạn nào chưa nhận được xin cho biết.

HỎI. — Ông A và bà B là anh em thúc bá cùng chung một ông bà nội. Bây giờ ông A muốn hỏi con gái bà B về làm vợ. Cuộc hôn nhân như thế có được không và có phạm luật không?

TIÊU DIỄN

TRẢ LỜI. — Thế là bác lấy cháu rồi. Theo luật ta thì họ hàng bên nội mà gần, còn chung một cụ nội thì không thể lấy được nhau.

HỎI. — Cô ta tỏ tình yêu với tôi. Nhưng tôi đã hứa hẹn với một người ở nơi khác rồi. Không được toại nguyện, cô ta bỏ ra đi. Vậy cái nỗi khổ của người phương xa mòn mỏi nếu biết tôi phụ lời, với nỗi khổ của người đã quá yêu tôi mà chẳng được yêu trả lại, ai người khổ hơn và làm cách nào cho cô nọ trở về nhà?

NG. BIÊN SAIGON

TRẢ LỜI. — Ai khổ hơn ai? Điều đó khó đoán biết lắm, còn tùy ở cái năng lực chịu khổ của từng người, còn tùy ở cái tình yêu của từng người. Nhưng ông đừng nên băn khoăn hỏi cái câu hỏi ấy nữa. Hãy biết ông đã hứa với một người rồi, ông lại yêu người ta, thì ông phải giữ lấy lời hứa ấy, ông không có quyền hy sinh kẻ vắng mặt cho cái hạnh phúc của một người thiếu nữ mới gặp. Còn sự làm thế nào cho thiếu nữ trở về với gia đình, ông cũng chớ nên nghĩ tới nữa. Cứ để lặng yên, đừng dấn động gì đến cô ta, rồi cô ta lại tự về nhà, chớ ông mà yêu cầu van vỉ thì đáng lẽ về ngay, cô ta lại đi thêm một hai tháng cho mà xem.

HỎI. — Chúng tôi yêu nhau hơn một năm rồi. Mới đây câu chuyện tình này lộ ra và nàng bị cha mẹ ép gả cho một người có địa vị hơn tôi. Quá thương nàng, tôi bạo gan viết thư cho cha nàng biết tôi xin nhận tội và nhờ ông tác hiệp cho. Chụp bức thư ấy làm bằng cớ, ông trả lời cho tôi hay rằng ông sẽ tố cáo tôi trước pháp luật về tội vu cáo con gái ông. Cũng trong bức thư ấy, tôi nhận được của nàng một bức. Trong ấy nàng lằng mọ tôi là theo xin tình yêu nàng không được rồi lại viết thư nói xấu nàng. Theo tôi đoán thì nàng bị ép buộc viết thư thôi.

Ra tòa tôi có tội gì không?

(Những bức thư, nàng gửi tôi, tôi đều giữ đủ, và chúng tôi đồng tuổi nhau).
LONG T. D. M.

TRẢ LỜI. — Ông không lo, người cha nghiêm khắc kia không bao giờ mang ông ra tòa đâu, vì mang chuyện ấy ra tòa thì người con gái của ông ta càng bị mang xấu. Đó là ông ta muốn dọa thế cho ông sợ mà thôi đeo đuổi cuộc tình duyên đi. Dù có đem ra Tòa nữa ông cũng sẽ được vô can vì có những lưu thư của người con gái viết cho ông chứng tỏ rằng cô thuần tình yêu ông, chớ không phải bị ông quyến rũ.

Song tôi tưởng muốn êm chuyện khỏi làm khổ người yêu của ông, ông nên rút bỏ hẳn mối tình ấy đi. Ông có thể viết thư hoặc tới nói cho cha người con gái biết sự quyết định của ông. Đó không phải là cử chỉ hèn nhát tỏ rằng ông sợ hãi sự hăm dọa của ông cha kia, mà chỉ tỏ rằng ông là người đứng đắn, quân-tử không muốn làm khổ người ông yêu. Còn thư từ của nàng ông vẫn nên giữ lại cho đến lúc người cha kia cam đoan không làm rầy rà gì tới ông.

THU LINH

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH

20 Grand Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-dậu)

Tel: 1390

Gái Việt

TRUYỆN DÀI

của DUYÊN HÀ

— Tôi trông ông quen quen... A !.. thôi chết, ông là ông Tuynh ở 3 A phải không.

Khách mừng rỡ đứng hẳn lên :

— Gớm anh Oanh ! tưởng

quan phán Oanh nào ! Thì ra nghị Oanh đây ! A ! A ! Tại tôi nghe cái giọng oang oang của anh nên mới đề ý !

Hai người bắt tay nhau thật chặt... Họ chỉ thiếu ôm lấy nhau đề hôn. Ai đã đi học với nhau, đã xa cách nhau dăm bảy năm, đã có một chức nghiệp, đã phải chia rẽ ở ngã ba đường đời, nay bỗng nhiên gặp nhau thì mới hiểu thấu được cái sóng lòng bè bạn ở những trường hợp này.

Họ nắm tay nhau lâu lắm. Có lẽ cả hai cùng cảm động. Sau Oanh bảo :

— Trông anh bây giờ khác trước nhiều quá, nếu không nhìn kỹ đôi mắt tinh ranh của anh thì khó lòng nhận ra, còn tôi thế nào ?...

— Kể cũng không có gì thay đổi. Anh có cao hơn chút còn vẫn cái tiếng nói oang oang ấy, cái điệu bộ bưng bưng ấy ! Đáng mặt làm một ông trạng sư hơn là một ông phán. Oanh thở giải.

Tuynh tiếp :

— Sao anh không theo học cho đến kỳ cùng ?

— Sự học thì biết thế nào là cùng... thôi chẳng qua cũng là tại số.

— Tôi, tôi không tin có số ! người ta sợ dĩ nói tới số là để tự an-ủi trong những khi thất-bại đó thôi.

— Đó chỉ là một lẽ anh ạ ! Cái lẽ ấy đàn ông giúp rất nhiều cho công cuộc của loài người, đem cho người đủ sinh lực để phấn đấu, song như tôi, đã nói, nó không phải là một lẽ mà ai cũng công nhận. Tôi tôi tin có số là vì tôi đã được Thần Số Mệnh mở mắt cho. Đây tôi kể cho anh nghe một thí dụ : «Lúc tôi còn học ở trường, anh cũng biết rằng tôi không bao giờ chịu thua ai cả ! nhất từ lớp đồng-ấu cho đến năm thứ tư. Đổ rồi thầy tôi nhất định cho tôi sang

(tiếp theo)

— Ông cứ cầm lấy ! thế. Tôi bằng lòng lắm ! Người mình có tính xấu là hơi một chút là lể lạc ! mất cả nhân cách !

Ấy chính bọn đi làm chúng tôi hỏng về những người như ông đó ! Ông làm thầu khoán ! Ông bỏ công bỏ của ra lẽ tất nhiên là chính phủ phải trả ông. Nếu mandat có chậm. ông cứ đường thẳng ông đi, nghĩa là ông khiêu nại hẳn với những người có trách-nhiệm. Ai giám ăn việc của ông đi ! Không được ông xin yết kiến ông chánh, ông phó ! Việc gì phải dứt lốt.

Khách đề mặc ông phán nói, Khách nhìn ông phán từ nãy chăm chú hơn.

Ông phán vừa rất lời khách hỏi luôn :

— Bầm quan thế này khi không phải, trước hình như quan học ở trường Thành-Chung Nam-Định !

— Vâng...

Ông phán lúc ấy mới đề ý tới khách : Đôi mắt nhỏ, người lùn lùn, nước da bánh mật, tai bạt nhĩ... Ông phán tiếp :

MỘT NHÀ CHUYÊN MÔN
ĐÓNG GIẤY PHỤ - NỮ

Q U Ê
H I Ê N

36 — HÀNG BỜ HANOI

Quý bà quý cô muốn có
giấy và Sandale kiểu mới
đi mùa nực thì xin mời
lại hiệu Quê-Hiên

Pháp học ngay, mẹ tôi thì muốn tôi đỗ song cái tú tài ở nước nhà đã và điều cần nhất là phải lấy vợ trước khi du học Trong ba tháng trời va-vắng, thầy mẹ tôi bàn cãi mãi, sau rốt cuộc mẹ tôi đành để tôi sắp sửa hành lý ra đi...

— Cũng là ý anh chứ ?

— Hẳn rồi ! được sang Pháp học, ai không ao ước ! Tôi sung sướng quá anh ạ ! Thế rồi trước khi đáp tàu xuống Hải-phòng, một việc xảy ra... Xảy ra việc ấy tôi mới biết rõ rằng chính thầy tôi cho tôi sang Pháp cũng là miễn cưỡng.

— Miễn cưỡng ? Sao anh bảo cụ nhất định bắt anh đi.

Oanh cười chua chát :

— Là thế này ! mai đi Hải-phòng thì tối nay nhà tôi làm một bữa tiệc tiễn hành. Mẹ tôi, các em tôi, cả tôi ai cũng có vẻ mặt buồn ngủi, riêng thầy tôi thì cứ cười nói vui vẻ như thường. Hơn nữa, người lại có những cử chỉ của một vị tướng vừa đắc-thắng, kiêu-căng đến cực điểm. Thầy tôi là một nhà nho xưa nay có thể đâu ! Tôi đương còn phân vân không hiểu thì thầy tôi gọi tôi bảo :

— Oanh, con đứng giầy xin mẹ chìa khóa mở cái tủ chè kia, lấy cho thầy cái chap ra đây.

Tôi đứng lên ngay và nghĩ : «Lại cho mình một kỷ niệm gì đây hẳn ! Chắc là một bài thơ khuyến-khích » ! Thầy tôi chẳng vâng hay làm thơ. Vả tôi biết trong chap chỉ có giấy nên đoán thế.

Đưa chap lại, thầy tôi lục mãi ở tận dưới cùng, lôi ra một cuốn vở. Cuốn vở ấy thường tôi vẫn thấy thầy tôi coi, nhưng tôi cũng không để ý là vì anh còn lạ gì tôi, tuy con cháu nhà

nhỏ mà một chữ nhất không biết .

— Đừng vội. Lúc học cụ kếp Bạt ở trường, thi chữ nho kỳ nào anh chẳng nhất,

— Học lấy lệ biết gì !

— Ừ thôi kệ tiếp đi.

— Thầy tôi giờ vài tờ đến một trang có cả chữ đen lẫn chữ đỏ thì ngừng lại, chỉ cho tôi coi :

— Oanh, đây là lá số tử vi của con.

Cả nhà còn chưa biết thầy tôi định nói gì thì thầy tôi đã cầm chén rượu uống một hớp hết ráo và oang oang :

— Thầy đã thắng thần Số Mệnh con ạ !

Đề thầy kể cho con nghe. Thầy là một nhà nho lỗi thời, nên thầy phải mượn một con đường khác cho khuấy khuấy. Thầy chuyên về tướng số. Thầy có thể nói với con rằng về khoa tử-vi thầy rất tinh. Đầu tiên, thầy nghiệm số của thầy, thầy nhận thấy không sai một ly, một tý nào. Năm nào làm bạn với mẹ con, năm nào đẻ con, năm nào gặp vận hạn, nhất nhất đều đúng.

Tin riêng

ÔNG PHÙNG BÁ BÌNH

Secrétaire des Douanes (?.)

Thưa Ông, chị Thành tôi hiện nay ở đâu ? Ông làm ơn thông tin cho tôi biết, tôi muốn tìm gặp chị tôi đó.

CHỊ THÀNH. — Vừa rồi thầy đưa em xem bức thư của chị, gửi cho thầy hỏi chị học lớp ba trường Cầu-Giấy Phố-yên để lấy giấy khai-sinh.

Bây giờ chị ở đâu ? . Biên thư cho em theo địa-chỉ của Thầy chị đã biết, nếu quên gửi theo địa-chỉ dưới đây: Các em, nay biết, mong tin chị.

LÊ ĐÌNH UY

Năng-xa-Hạ-Hòa-Phủ-Thọ

Đến số của con... đây này Sao Tuấn triết... Đây này cung Thiên-Di, có thiên-mã có cả thiên-phúc, còn tuần triết, địa kiếp đóng ở cung phụ-mẫu... à con không hiểu, thôi để thầy cắt nghĩa cho con nghe... Số con mới coi thì thiệt tốt, song bị mấy vị sao chấn áp thành thử con chỉ có thể làm được ông Phán, ông ký là cùng... và này này... không bao giờ xuất dương được ! Con muốn xuất dương du học lắm đấy nhưng bị phụ cản... Thế bây giờ thầy nhất định cho con đi...con hãy ráng học cho thành tài ! Thầy vui lắm con ạ, mai con khởi hành rồi ! Thầy có cản đâu !

Thầy tôi lại cầm bình rượu rót đầy một chén, uống một hơi hết ráo và cười bô bô :

— Bu nó ơi !

Thầy tôi chỉ dùng tiếng «bu» để gọi mẹ tôi khi nào thầy tôi có cái gì đặc chí.

— Bu nó ơi, Các con ơi, tao đã thắng thần số mệnh... A ha !

Tôi rùng mình... Tôi xưa nay đối với chữ mệnh vẫn bán tín bán nghi... Nhưng lạ quá anh ạ, sao bữa ấy, khi nghe thầy tôi kiêu căng với mệnh mà lòng tôi bỗng ngai ngại. Cái câu sau này của thầy tôi tuy là một tiếng cười, tưởng có thể làm vui vẻ mọi người chung quanh thì trái lại, nó làm cho tôi rùng mình. Mẹ tôi, các em tôi, ai cũng cảm thấy như tôi cả.

Oanh ngừng lại. Tuynh dục :

— Rồi sao ?

Oanh ngen lời :

— Đêm đó thầy tôi mất !

Tuynh sửng sốt :

— Mất về bệnh gì mà mau thế ?

— Uống rượu say ! ngộ gió ! Anh coi, có phải chính tại thầy tôi mà tôi không đi Pháp được không ! (Còn nữa)

VĂN CHUYỆN NGỒI DẠY HỌC

Cái câu « Muốn con hay chữ thì yêu lấy thầy » vào thời đại này thực không còn đúng nữa.

Những thầy giáo, cô giáo các trường công may ra còn được cha mẹ học trò nể nang, nhắc nhở tới chớ những giáo-sư mà cha mẹ học trò đã có tiền « mượn » để giầy con mình thì bị coi ngang như là hàng thuộc-hạ của họ, họ muốn đối đáp ra sao thì chịu vậy. Còn đâu cái thời kỳ mà những thầy đồ nường níp đến một nhà ngồi giầy học thì được cả nhà trọng vọng, ăn trên ngồi chốc. Bây giờ các gia-sư ăn ở tại nhà chủ không dám mong ước những sự ưu đãi như thế vì như thế thì chính các gia sư cũng lấy làm phiền, nhưng chỉ

mong các cha mẹ học trò nên có ý nhị hơn, chớ lăm gia-sư với thuộc hạ, với họ tôi tớ muốn sai gì cũng được. Và chớ nên đem các gia sư ra khoe khoang cùng khách. Đối với nữ gia-sư càng nên ý nhị hơn. Tôi có nên kể một câu chuyện một nữ-gia-sư tới kèm học tại một huyện lỵ nọ bị bà chủ nhà ghen bóng ghen gió. Có gì đâu, chỉ vì ông chủ thỉnh thoảng hỏi han cô giáo về sự học hành của con cái và thỉnh thoảng bận việc quan

nhờ cô dịch hộ giấy tờ. Thế là đủ cho bà ghen, phao lên nhiều tiếng không tốt cho cô giáo. Khiến cô giáo này sau phải mang tiếng, thề kệch không dám kèm trẻ ở nhà nào có « bà chủ » nữa.

Nhân tiện tôi cũng muốn nói luôn thêm đến cái tính nhanh nhẩu hay can thiệp chuyện người của người đàn bà mình. Mượn một gia sư, các bà lấy ngay thân tình coi cậu giáo

như con cháu mình để mà tự tiện can thiệp vào chuyện riêng của cậu giáo, rồi nhiều khi lại nghiêm-nhiên cự mắng khuyên răn cậu giáo, hẹn giờ hẹn giấc cho cậu giáo đi ngủ đi chơi. Các bà ấy nói làm thế là vì lòng tốt với cậu giáo, nhưng cái lòng tốt ấy làm phiền làmwich lòng cậu giáo vô cùng !

Song không phải những cậu giáo cũng đều là người khả-kính đáng mặt thầy cả. Những cậu giáo lợi dụng sự yêu quý của cha mẹ học trò quyến rũ con gái người ta, lường gạt vay hàng mấy tháng tiền lương trước để rồi đi giầy ngày đực, ngày cái hoặc đi biệt tăm cũng không phải là không có. Nghề nào không có những con chiên ghê.

Viết bài này tôi còn có mục đích lập nghề

gia-sư thành hẳn một nghề mà những thanh-niên trí-thức, nhất là những thiếu-nữ có học, có thể coi làm một chức nghiệp vững trãi được.

Ở ta thì chưa có mấy, chớ ở các nước Âu-châu, rất đông các thiếu nữ làm nghề nữ gia-sư lại kiêm cả chức vụ trông nom đưa trẻ về phần đức dục và sự ăn mặc của chúng nữa. Những người ấy thường vào làm việc tại các gia đình quý-phái, giàu có và thường ở đấy rất lâu có khi

mãn đời. Làm cô giáo lúc học trò còn bé khi học trò lớn lên lại làm bầu làm bạn với học trò, nhà có con gái rất hay đón rước những cô giáo như thế.

Ở xứ ta, những gia đình thừa thãi giàu có tưởng cũng nên kén chọn lấy một thiếu nữ có học, có tư cách để mà dạy dỗ, làm bầu làm bạn với con gái mình, tưởng còn hơn là mượn

(Xem tiếp trang 10)

Cu'ó'i

Hôm nay chẵn gỏi bộn-bề,
Ngày mai em đã đi về nhà trai,
Người đâu chật ních trong ngoài,
Muôn chân rộn-rịp muôn lời xôn-xao.
Muôn hoa sửa-soạn đón chào
Một người xa lạ em nào có quen !
Thế mà lòng cũng rối-rên
Thế mà ngây-ngất như men rượu nồng.
Từ đây lòng đã xa lòng,
Muôn yêu ngàn nhớ lấy chồng là thói !

BÀNG-BÃ-LÂN
(Ngập-ngừng)

Đoàn binh sĩ

Tặng em Lê tri Viễn

Rộn rập vang lừng vó
ngựa phi
Một đoàn binh-sĩ ruổi,
uy-nghi,
Dậm đường bụi cuốn
tung reo hân,
Vi vút tiên-phong lá quốc-
kỳ.

Cuồn cuộn oai phong bạt
gió mây,
Lớp người vút hiện, loáng
giương bay,
Mạnh hơn thần Sóng
ngiên nghiêng trời giận,
Thách cả trăm thành vạn
cổ xây.

.....
.....
.....
.....

Vang vang kèn dục phá
không gian,
Chiến-sĩ dậm dậm thẳng
dậm ngàn,
Rối mộng huy-hoàng treo
khí-phách
Trên đài Thế-Sử chói
vinh-quang.

DUY-CÁC

Luangprabang

Không son phấn

MÀ VẮN

Đ E P

Mùa hè còn có cái phiền cho chị em là da dễ hay đổ mồ hôi, mà cái mùi mồ hôi thì cố nhiên là không được đẹp mũi lắm. Vậy về mùa hè, trong những buổi trời oi nồng quá các chị chớ nên vận động xuất lực nhiều, để giữ cho mồ hôi khỏi ra như tắm. Một người đàn bà dù xinh đẹp diễm trang khéo léo đến đâu mà bước vào nhà ai, mặt đỏ bừng đỏ bậy, mồ hôi nhễ nhại ướt đầm cả lưng áo, hai nách, chưa kịp ngồi đã hò quạt, hò nước, cũng khiến cho người ngoài phải có một cảm tưởng thô... thô và khó chịu.

Những chị nào vốn nhiều mồ hôi, nhất là mồ hôi ở mặt, ở trên miệng chung quanh nhân-trung, rên nghe theo lời khuyên trước của tôi chớ dùng kem phấn nữa, chỉ nên dùng những phương pháp săn sóc da như tôi đã chỉ kỹ trước. Và muốn sạch luôn chất nhờn cũng thường hay có về mùa nực ở đầu mũi, hai bên cánh mũi, các bạn nên lấy một ít phèn chua hoặc lau bằng eau oxygénée pha với nước mưa rửa những chỗ hay có chất nhờn đó. Lại nên kiếm mua thứ giấy hút chất nhờn mà thấm, những khi đi chơi bên ngoài. Bây giờ thứ giấy đó cũng hiếm vì là của ngoại quốc, các bạn có thể thay bằng giấy hút thuốc lá mỏng; Giấy bản rất trắng của ta cũng tạm dùng được.

Còn muốn át hẳn mùi mồ hôi, muốn cho người thơm tho thoang thoang, khiến chính mình cũng nhẹ nhàng dễ chịu, dễ chịu lây sang cho cả những người đứng ngồi gần mình thì các bạn lại phải cần đến các chất nước thơm, nước hoa v.v... Song các bạn dùng những thứ nước thơm đó cũng nên biết cách dùng cho đúng mực và lịch sự. Thói thường ta vẫn có hai cách xoa nước thơm: bôi một chút sau vành tai, vào tóc, vào khăn hay vào cổ áo, khăn quàng lông. Đây là nước hoa nguyên chất rất thơm, ta gọi theo tiếng ta là nước hoa thực sự. Đó là cách sức nước hoa về mùa rét. Còn về mùa nực các bạn không nên theo cách ấy. Khi trời mùa nực mau làm bay mùi thơm của nước hoa nọ. Ấy là không nói mùi mồ-hôi còn làm biến được chất thơm của nước hoa. Và mùi thơm các thứ nước hoa thực sự đối về mùa nực lại là thơm quá, hắc quá.

Mùa nực cần một mùi thơm thoang thoang hơn, nhẹ nhàng

Xem tiếp trang 10

Một cách để dành cà chua (cà tây)

Lựa những quả chín đỏ sẫm, da bóng loáng và tươi chưa nẫu, không hư thối chỗ nào, rửa sạch, sẽ cắt bỏ núm xanh, bỏ mỗi quả làm đôi, bỏ tất vào một cái nồi đun lim lim nhỏ lửa, không phải cho nước, nước trong quả cà chua sẽ tự chảy ra. Nước rềnh lên thì lại hớt đồ đi. Coi chừng cà chua đã chín, đem ra đổ lên một cái đá cho chảy bớt nước đồ đi rồi xát cà chua lên mặt đá, dưới đá để sẵn một cái chậu sạch hứng lấy bột nước cà chua trên đá lọc xuống, sát thật kỹ còn lại bã và hột trên đá, bỏ. Đợi cho bột lắng xuống đáy chậu lại hớt chỗ nước trên mặt chậu đồ đi. Bột cà chua ấy sẽ đặc quánh, bỏ vào nồi đun sôi lại, để nguội cho vào chai. Nên luộc chai trước vào nước sôi, để rốc chai xuống cho khô ráo hãy đổ cà chua vào, không nên đổ đầy, chỉ đổ đến cổ chai thôi, vì đồ đầy cà chua tức hơi sẽ làm nổ chai. Đổ cà chua vào chai xong, phải rót lên mặt mỗi chai một cùi dĩa cà phê dầu ô-luy hay dầu lạc cho mặt cà chua khỏi mốc. Nút chai cho chặt, bên ngoài mỗi nút chai lại phải chằng chéo sợi giây thép (như kiểu nút chai sâm banh) Dùng dần từng chai một, lúc hết mùa, đem nấu canh, làm sốt rất có vị.

Còn một cách làm nữa là đổ cà chua vào một cái chõ rồi lấy tiêm sâm cho hết nước trong quả ra, đoạn cũng sát lên mặt đá lắng lấy bột như kiểu trên

Tương Mơ

Xưa nay ăn rau muống gặp mùa cà chua ta chỉ biết chưng cà chua chấm rau, hoặc chấm rau muống với tương.

Nhưng quả mơ cũng dùng được trong việc làm nước chấm và chấm rau muống rất nổi vị. Lựa mua

Xem tiếp trang 12

Thưa bà, ông bác sĩ khuyên

Bộ sinh dục của trẻ sơ sinh hãy còn ở thời kỳ sơ khai, song trong tháng đầu có thay đổi ít nhiều, nên có vài chứng phát hiện ra ngoài.

a) Ở hai vú:

Dù con gái hay con gái, từ hôm thứ hai hay thứ ba hai bên vú dần dần hơi sưng mọng, nắn vào thấy cục tròn rần, đến hôm thứ năm sẽ nắn có tí nước trắng chảy ra. Mất độ 8 hay 20 hôm vú mới dần dẹt đi. Ta chớ nên tò mò lấy tay nắn nhỡ có vắt bầu vào làm vú sưng to và sau sinh nhọt, thật khó chữa. Ta nên giữ áo hay tã lót đừng để cọ phải, thấy vú mọng to thì phải dùng bông quấn ngực để che chỗ bị sưng.

b) Ở đầu mũi:

Ngay ở trên đầu mũi thường có những chấm nhỏ trắng giống như các mụn trứng cá của các trẻ lúc đến tuổi giã thì, nhưng độ một tháng thì mất không có kết thành cục nhân ở trong.

c) Ở âm hộ hay dương bộ:

Hai hột dương hạch của con gái thấy to ra, da ở ngoài cái bì thì dày và bóng lên như có nước, hai bên buồng trứng của con gái cũng hơi sưng như thế nhưng

không thấy tỏ ra ngoài bằng chứng gì họa may thỉnh thoảng ta thấy các trẻ con gái mới đẻ được mấy hôm có huyết ở trong âm hộ ra như khi con gái có kinh. Các chứng này chỉ vài hôm sẽ mất.

II — Thời kỳ ấu-nhi (từ lúc mọc đủ răng sữa đến khi mọc răng thay từ 2 tuổi đến 6, 7 tuổi).

Sau khi phải làm việc nhiều vì phát dục rất nhanh song một thời hạn rất ngắn ngủi, trẻ hình như phải nghỉ để dưỡng sức nên qua một thời kỳ bình tĩnh. Sức lớn có kém song không có hoạn hãn, lúc 2 năm rưỡi cân được 12 cân, cao 85 phân, đến 6, 7 tuổi cân 16, 17 cân cao 1 thước. Người đồ bộ, song chân tay cứng cáp hơn, trí khôn đã mở mang hơn nhiều, trẻ đã biết để ý đến các việc chung quanh, nhời nói đã gọn gàng; lúc này trẻ đã đến tuổi vỡ lòng, ngày nên vừa để trẻ chơi vừa bắt trẻ học ít nhiều, đừng để lười lờng quá quen tính sau mãi chơi khó học, nhưng cũng đừng cố ép học nhiều, trí khôn đang ở thời kỳ mở mang bị bắt buộc phải làm việc nhiều sẽ chậm tấn bộ, sức lớn của thân thể sẽ dậm đi.

bác-sĩ Mỹ

Các Bà, Các Cô

Ở trong tỉnh!... Về quê!...

Ra bề!... Hay lên núi!...

ĐỀU ĐỘI

NON THANH QUAN

KIỀU NHÃ, MÀU TƯƠI

Tiện lợi như chiếc mũ. Đẹp và nền như khăn vành giày

Trình bày tại

HIỆU ĐÔNG - TRANG

11, Phố Gia-long, Hanoi

Kiểu và nhã hiệu đã trình Tòa Án Thương - Mại. Hanoi

Trong một tháng trừ 25%.

Đề các bà các cô biết rõ sự đẹp và tiện lợi của chiếc

NÓN THANH-QUAN

ME CHANG

HAI gian lều ấy dựng gần nhau, dưới chân một ngọn đồi, liền bên một tỉnh nhỏ, một tỉnh có bề bơi, có nơi nghỉ ngơi cho những người sang trọng. Hai người nông phu nghèo nàn phải làm ăn khó nhọc, cấy bừa đất-ruộng xấu nhất trong vùng để nuôi thân, nuôi đàn con nhỏ. Mỗi gia-đình có 4 trẻ, và trước cửa 2 túp nhà lều, 8 đứa trẻ chơi nghịch, vầy đất vầy cát suốt ngày. Hai đứa trẻ nhỏ nhất trong bọn mới chừng 6 tuổi, và hai đứa nhỏ nhất mới được độ 15 tháng là cùng; có lẽ sự phối-hợp, sự sinh nở của 2 gia đình này gần như làm cùng trong một thời kỳ.

Hai người mẹ khó lòng phân biệt hơn kém sự nghèo của nhau; và hai người cha lại càng không thể rõ được nữa. Tám tên những đứa nhỏ cùng luôn luôn ở trong trí óc 4 người, lẫn lộn không ngừng, và khi đáng lẽ gọi một đứa, 2 người đàn ông thường gọi nhầm tên đến 3 lần mới lại đúng tới tên đứa trẻ mình định gọi.

Gian lều phía trên, kề từ cổng Rolle-port trở xuống là nhà của gia đình Tuvache, có 3 gái một trai; còn lều phía dưới thuộc về Vallin, có một gái và 3 trai nhỏ. Cả 2 gia đình sống chật vật thiếu thốn, bữa cháo, bữa khoai; nhưng ở giữa nơi khoáng-đãng, khí hậu tốt đẹp. Bấy giờ sáng, buổi trưa, và độ 6 giờ chiều, 2 bà mẹ lại gọi tất cả đàn con lại chia bánh, y như người chần ngỗng chiều chiều quây đàn chim lại. Lũ trẻ ngồi quanh cái bàn gỗ cũ đánh bóng, đã dùng từng 50 năm trời theo thứ tự tuổi của chúng. Miếng bánh đầu tiên vừa nhai hết, người mẹ đề một lượt, trước mặt mỗi trẻ một cái đĩa xâu nhỏ, đầy bánh đã

cắt nhỏ vào với nước súp khoai. cùng chút rau cải, chút hành. Cả nhà vui vẻ ăn uống. Bà mẹ cho đứa con nhỏ ăn, luôn luôn săn sóc đến đàn con một cách âu yếm, tận tâm. Mỗi chủ nhật, một ít thịt quay trên lò là bữa tiệc cho cả gia đình, và người cha hôm ấy hoan hỉ xoa tay nhắc đi nhắc lại: « Ta đã chăm làm việc bổn phận hàng ngày ».

Nhưng một buổi chiều tháng tám, một chiếc xe hơi tối tân đột nhiên nhẹ nhàng đỗ trước cửa 2 túp lều nghèo nàn ấy, và một thiếu phụ trẻ đẹp, lịch sự, buông tay lái bước xuống xe bảo người chồng ngồi cạnh:

— Ô này! Henri hãy trông, lũ trẻ kháu khỉnh biết bao! Trời ơi! chúng ngồi chơi đất cát thế kia, xinh đẹp quá nhỉ?

Thiếu niên ngồi im trên xe không nhúc nhích mà cũng không trả lời, như đã quen với những lời khen ngợi bông bột, những cử chỉ náo nức của vợ, khen và cử chỉ ấy chỉ là sự đau đớn, lời trách móc cho chàng.

Thiếu phụ lại nói:

— Em phải hôn chúng mới được! Trời ơi! Em muốn có một đứa trẻ xinh đẹp như thế này, đứa bé nhất này, lắm anh ạ.

Nàng chạy nhanh lại chỗ trẻ con chơi, ôm chầm lấy một đứa nhỏ nhất, con gái của Tuvache, bế đứa bé lên tay, say sưa hôn lên cặp má bần vì đất, trên làn tóc nâu mượt như tơ, quần quăn và dính đầy cát, hôn đôi bàn tay nhỏ xíu đang vùng vẫy cố chống cự lại những cái vuốt ve của người lạ mặt làm nó phải khó chịu.

... Nàng lại lên xe phóng nhanh đi, xong tuần lễ sau nàng đã trở lại, ngồi hẳn xuống cát, bỗng

đưa trẻ xinh xắn lên lòng cúi đầu vào tay, vào túi nó những chiếc bánh ngọt thơm tho và chia kẹo cho hết lũ trẻ, chơi đùa với chúng như một thôn nữ ngày thơ. Người chồng vẫn kiên nhẫn đợi nàng trên chiếc xe hơi lịch sự.

Và nàng trở lại lần nữa, rồi lần nữa, mỗi tuần lễ một lần, và bận nào cũng đem những túi kẹo, mút đầy, và nhiều tiền lẻ, làm quen cả với 2 gia đình.

Tên nàng là bà Henri d'Hu-
bières...

Một buổi sáng, khi xe đồ chồng nàng cùng xuống với nàng và cả 2 bước vào nhà Tuvache không ngừng lại chơi với bọn trẻ như mọi lần. Hai vợ chồng Tuvache đang chế củi, nấu cháo cùng đứng lên hết sức ngạc nhiên, kéo ghế mời khách ngồi, yên lặng đợi nghe chuyện. Thiếu phụ với một giọng run run, đứt khúc mở đầu:

—Thưa ông bà, tôi đến đây với ông bà vì tôi muốn... tôi

L BAI CON

G. DE MAUPASSANT

dui
ững
và
đưa
nữ
kiên
hơi

mong...tôi chỉ muốn đem...đem
đưa con giai nhỏ của ông đi với
tôi...

Hai người nhà quê kinh ngạc
không biết nghĩ sao. cùng ngần
người, lặng yên không đáp.

Thiếu phụ cố gương nói tiếp:

—Chúng tôi không có con ;

rồi
lần,
g túi
a lẽ,
.

chúng tôi sống một mình...
Chúng tôi sẽ nuôi đứa trẻ này...
ông bà có bằng lòng... Vợ
Tuvache hiểu, bà hỏi :

'Hu-
e đồ
nàng
ache
bọn
chồng
cháo
ngạc
ngồi,
Thiếu
, dứt

—Ông bà muốn lấy Charlot
của tôi ! A ! Không thể được,
khi nào !...

Nhưng ông d'Hubières ngắt lời:

—Vợ tôi không cắt nghĩa rõ đề
ôngh bà hiểu. chúng tôi chỉ muốn
nuôi đứa trẻ làm nghĩa tử, nó
sẽ trở lại thăm ông bà luôn. Nếu
nó ăn ở phải đạo, nó sẽ được
hưởng cả gia tài chúng tôi. Hoặc
sau này chúng tôi có con, gia tài
sẽ chia đều. Rồi ra, lớn lên,
không muốn ở với chúng tôi hay
có xích-mịch điều gì chúng tôi
cũng để cho nó 20 nghìn quan

khi nó trưởng thành số tiền này
có thể nhờ luật-sư gìn giữ và
viết giấy má cần thận ngay bây
giờ. Và, chúng tôi cũng có nghĩ
cả đến ông bà nữa, tháng tháng
ông bà sẽ được lĩnh 100 quan đề
tiên dùng, cho đến khi các người
trăm tuổi. Ông bà đã hiểu ?

Người đàn bà nhà quê vụt
đứng lên, giận giữ :

— Các người muốn tôi bán
Charlot ? Không, không khi nào !
Đó không phải là những lời có
thể nói cho một người mẹ nghe.
Không thể thế được ! Thật là
dã man, vô nhân đạo !

Tuvache không nói gì, xong
có vẻ nghiêm nghị, suy nghĩ.
Nhưng rồi anh ta cũng gật đầu
đồng ý với vợ.

Bà d'Hubières, giật mình, vụt
khóc nức nở, và ngoảnh lại
nhìn chồng, bằng một giọng
thần thức, nằn nì — giọng nói
của 1 trẻ con mà chưa có một
sở thích nào không được toại-
nguyện — nàng nói :

— Người ta không bằng lòng !
Henri ơi ! người ta không bằng
lòng !...

D'Hubières cố nài :

— Ông bà nên nghĩ kỹ, ông
bà hãy lo cho tương lai Char-
lot, lo đến hạnh phúc của nó...

— Thôi, thôi, không lời thôi
gì cả, tôi đã nghe kỹ rồi, nghĩ
kỹ rồi !... Mời các ngài ra ngay
và từ nay đừng có đến đây nữa,
Ai lại ước ao vô lý, muốn chiếm
lấy đứa trẻ như thế !

Bà d'Hubières bước ra, nhận
thấy có một đứa trẻ nữa cũng
chạc tuổi charlot, và nói qua
nước mắt, bằng một giọng thần
thức nhưng cứng cỏi của một
người đàn bà oai-vệ, hách dịch :

— Thế đứa bé kia không phải
là con các người ?

Tuvache đáp nhanh :

— Không, đây là con hàng xóm,
ông bà có muốn sang bên ấy thì
sang.

Nói xong anh bước vào trong
nhà hãy còn thấy vợ gắt gỏng
câu nhàu..

... Gia-dình Vallin đang dùng
bữa trưa. cả nhà ăn uống thong
thả, mỗi người cầm một thỏi
bánh mì nhỏ, nhẹ nhẹ phết chút
bơ tươi để cách 2 người một
đĩa.

— D'Hubières lại nói những
lời khuyên nhủ Vallin nên cho
hai vợ chồng mình nuôi đứa
con nhỏ làm con nuôi, nhưng
nói khéo léo hơn, có vẻ nài ép
hơn.

Vợ chồng Vallin mới đầu còn
lắc đầu từ chối, sau thấy nói
mình hàng tháng sẽ lĩnh 100
quan tiêu pha, liền đưa mắt hỏi
nhau, có vẻ mừng rỡ. Im lặng
một lúc lâu hai người cùng
ngần ngại bối rối sau người vợ
hỏi người chồng :

— Mình nghĩ thế nào ?

Vallin đáp :

— Tôi cho rằng thế mình cũng
không đáng khinh.

Tức thì d'Hubières từ lúc vào
vẫn run rẩy sợ hãi, nói cho
Vallin nghe cái tương lai tốt đẹp
của đứa trẻ sau này, hạnh phúc
của nó và tất cả cái gia tài to
lớn sẽ có thể thuộc về nó khi
trưởng thành. Vallin hỏi lại :

— Số tiền một ngàn hai trăm
quan mỗi năm của tôi sẽ được
ký kết, giao kèo tại nhà hộ
phổ chứ ?

-- Chính thế, làm ngay ngày
mai đây.

Người đàn bà nhà quê khôn
ngoan lại nói :

— Một trăm quan mỗi tháng.

Xem tiếp trang 11

Trả lời đẹp

CÔ TÂM DIỆM THANH-HÓA.—Mỗi thứ một công dụng khác. Lait de concombre làm cho mặt mịn, lã chân lông sạch, lait d'mande làm cho trắng, dịu, có thể thay crème. Về thứ crème đó chúng tôi không dùng nên không biết. Xin mách cô có một thứ crème của Mỹ mới gửi sang bán ở Hanoi kêu là crème Tsar rất tốt, chúng tôi đã dùng. Họ bán theo grammes, cứ 50 gr 10 đồng. Nhà báo có thể mua crème và các mỹ phẩm trên giùm cô.

CÔ LÊ-THANH TÂN-ĐỀ.— Cô chớ tưởng người như thế là khỏe. Phàm mắt có quầng thâm là thiếu máu, hoặc nói một cách khác, máu thiếu hồng huyết cầu (globules rouges). Ra nắng, gió bay làm chảy nước mắt, tôi e có đau mắt hột. Hãy đi coi bác sỹ chuyên môn về mắt. Phải chữa kéo sau thành lông cặm, hoặc loét mắt.

CÔ HUỲNH THỊ-NHỊ BẾN TRE.— Thuốc ấy không thể dùng vào mặt được. Những thứ crème, phấn đó không tốt đâu. Mua Tokalon dùng. Nếu không có chúng tôi sẽ mua dùm cô phần của Mỹ viện Coyse Salomé ngoài này. Kim máy và chỉ khâu ngoài này hết cả. Đã gửi sách cho cô.

CÔ CÚC-HOÀ THANH-HÓA.— 1) Mặt thót trê thì chải bông ở hai bên, để theo lối cánh pượng. Muốn có một ý tưởng này nhìn ảnh một cô gái Nhật thì rõ. 2) Coi ở 2 số báo 146, 147 3) Nước dãi và hơi thở hôi đều do bộ tiêu hóa làm việc không được đều. Có bao giờ đi bón. Sĩa răng thật sạch. Tối nào trước khi đi ngủ cũng phải đánh

răng thật kỹ. Có răng sâu phải chữa ngay. Có cái hơi thở thơm tho tức là có một cái duyên vô cùng quý giá. 4) Như cô nên mặc áo may kiêu nổi vai.

CÔ QUYÊN-NINH ĐỒNG-THÁI.— Có hai thứ, một thứ 3\$50, một thứ 7\$50. nhà báo vui lòng mua dùm cô.

CÔ Q. T. P.— Giá cô tập cho cao lên một chút nữa thì đẹp. Còn nếu cô muốn gầy bớt 2 kilos thì nhân tiện mùa nực này, nên tập bơi cho nhiều, bụng sẽ thon, mỡ thừa sẽ tiêu, chắc chắn là cô đạt tới mục đích.

NGỒI DẬY HỌC

Tiếp theo trang 4

những thầy giáo đàn ông. Ở Pháp, các thiếu-nữ có học còn có thể làm được một nghề nữa là coi sóc trẻ nhỏ từ ba tuổi trở lên. Làm nghề ấy gọi là « Jardinière d'enfant » Thiết tưởng các gia đình phong phú ta, cha mẹ bận rộn không chăm sóc luôn được con cũng nên chịu tốn mướn người coi sóc trẻ có tư cách như kiểu các Jardinières trên. Còn hơn là mướn những vú bô vô học. Tiền lương có tốn hơn, song tốn về con cái, tốn đó cũng vẫn ích lợi không mất đi đâu.

Đã vậy lại còn cung được cho một số đông chị em có học chút đỉnh, có tư-cách, một nghề mới.

ÁI-HÒA

Không son phấn mà vẫn Đẹp

(Tiếp theo trang 6)

hơn, nhưng lan man ở khắp người. Bởi vậy mùa nực dùng những thứ nước thơm (eau de toilettes) như eau de Cologne, de Lavande thích hợp hơn là dùng nước hoa. Muốn cho mùi thơm lâu bay, các bạn có thể pha thêm nước lã vào các thứ nước thơm ấy, rồi xát lên đầu, sau gáy, xát lên hai cánh tay.

Trộn những thứ nước thơm ấy cũng phải sành lắm chớ mua phải những nước thơm có mùi thợ cạo rẻ tiền thì đừng dùng còn hơn.

Ngoài ra các bạn còn có thể dùng những thứ lá mà tắm để cho thơm mát da dẻ. Hàng lá ta có rất nhiều thứ lá đó: rễ chàm, lá bưởi, lá chanh, lá tre, lá hương nhu, toàn là những thứ lá rẻ tiền mà công dụng của nó về sắc đẹp, và sức khỏe không phải nhỏ. Các thứ lá ấy đã làm thơm mát da mà lại làm tan được khí cảm mạo, hạ được hỏa nữa. Ta vẫn chẳng thấy lá hương nhu rất dần chữa được bệnh rức đầu đó ru!

Ngại đun sôi những thứ lá ấy thì cứ rửa sạch ngâm nó vào thùng nước tắm một đêm, dậy kín, mai tắm. Hoặc ngâm vào nước để ra sân nắng phơi cho nước nóng lên, lại để nguội mà tắm.

Tắm xong trong người rất nhẹ nhàng mà lại thơm tho nữa. Tôi khuyên các bạn mỗi lần tắm cho mình và cho trẻ xong, nên lấy chanh vắt nước sớt khắp mình rồi dội lại. Da dẻ sẽ mềm mại và tránh được bệnh lở ở người hay có về mùa nực này.

CÔ THÚY

DOCTEUR HY

81, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH

HOA - LIỆU BỆNH ĐÀN - BÀ

me chàng ban con

(Tiếp theo trang 9)

không đủ cho tôi có thể cho nó đi được : Một vài năm nữa nó đã có thể làm được việc nhẹ rồi. Cần phải mỗi tháng 120 quan.

Bà d'Hubières nóng ruột dậm chân mà bằng lòng ngay; và vì muốn bế ngay đứa trẻ, thiếu phụ đưa biếu ngay vợ Vallin 100 quan, trong khi chồng bà viết giấy giao kèo. Lý trưởng và một người hàng xóm khác lập tức được mời đến chứng kiến.

Rồi người đàn bà trẻ, đẹp ấy, sung sướng hân hoan ôm đứa trẻ đang gào khóc ra xe, như một người mang bó hàng quý giá trong một cửa hiệu lớn ra vậy.

Bên này, Gia đình Tuvache đứng tựa cửa nhìn theo, dửng dưng nghiêm trang, yên lặng, có vẻ tiếc những lời từ chối của mình.

Không ai còn nhắc nhỡm đến cậu bé Jean Vallin nữa. Hai vợ

chồng Vallin cứ hàng tháng đến nhà hộ phố lấy số 120 quan tiền dùng, nhưng luôn luôn khó chịu tức bực vì người bạn láng giềng : Vợ Tuvache luôn miệng chế giễu, cạnh khỏe, nói chuyện với hết nhà này đến nhà nọ rằng thật những kẻ đã man, vô đạo, quái gở mới đến nỗi bán con, rằng thật là một sự ghê gớm hẳn thối, khốn nạn, dưới gầm trời chưa từng xảy ra.

Thỉnh thoảng chị ta lại bế Charlot lên tay mà rtt, mà gào thét vào tai thằng bé làm như đứa trẻ có thể hiểu được lời mình :

— Mẹ không bán con. mẹ chẳng bán con yêu của mẹ. Không bao giờ mẹ sẽ bán con. Mẹ không giàu thật xong mẹ chả bán con đâu.

Và năm này đi, năm khác đến, không ngày nào

Vợ Tuvache quên nhắc đi nhắc lại những lời khích bác thô tục, cốt cho gia đình Vallin nghe thấy. Sau chị tự cho là mình cao thượng hơn vợ Vallin, có lẽ cao thượng hơn hết cả trong vùng vì đã không bán Charlot, rồi những khi người nghe chuyện về chị cũng nói :

— Kể chị ta nói thế cũng phải, chị cũng đã cư xử như một bậc hiền mẫu rồi.

Người ta luôn khen ngợi vợ Tuvache, lấy chị làm khuôn mẫu trong vùng. Charlot, khi ấy đã 18 tuổi sống trong sự thương yêu của mọi người cũng lấy làm hãnh diện với bạn bè, tự cho mình là hơn hết các bạn, vì mẹ chàng đã không bán chàng đi.

Vợ chồng Vallin sống sung túc vì số phụ cấp 120 quan mỗi tháng, trái lại gia đình Tuvache chật vật thiếu thốn vì nghèo đói, vì thế sự căm tức của vợ Tuvache càng tăng.

Người con lớn đã chết, con thứ hai đi làm công, một mình Charlot phải làm lụng khó nhọc khổ sở mới nuôi được cha già mẹ yếu và hai em gái nhỏ của chàng.

Năm chàng 21 tuổi, bỗng một buổi sáng kia, một chiếc xe hơi mới bóng, lịch sự đỗ trước cửa hai nhà. Cửa xe mở, một thiếu niên sang trọng, đồng hồ vàng đeo tay, xuống xe dắt một bà cụ tóc bạc phơ. Bà cụ bảo chàng thanh niên tuân tũ.

— Đây cơ con ạ, ở cái nhà thứ nhì.

Rồi bà cụ và thiếu niên bước vào nhà Vallin, tự nhiên như vào nhà của riêng mình.

Khi ấy vợ Vallin, người đàn bà nhà quê đã già yếu đang ngồi giặt áo, Vallin, tàn tật ngồi ngủ gật bên tường. Cả hai cùng ngẩng đầu lên, chàng trẻ nói :

— Lạy thầy ạ, lạy mẹ ạ !

Cả hai vợ chồng Vallin cùng

Xem trang sáu

đứng phắt lên kinh ngạc hoảng hốt. Người vợ quá cảm động đánh rơi miếng sà phòng vào chậu nước, miệng ấp úng :

— Con đấy ư ? Con là con mẹ đấy ư ?

Thanh niên ôm lấy mẹ hôn, nhắc lại : « lạy mẹ ạ ! » ... Người cha già, run lên, nhưng không mất giọng nói bình tĩnh hàng ngày : « Con đã về đấy à, Jean ? » như ông vừa gặp con tháng trước vậy .

Khi đã nhận được nhau, gia đình Vallin đưa ngay chàng thiếu niên sang trọng ấy đi chào mọi nhà trong vùng, người ta dẫn chàng đến giới thiệu với Lý trưởng, với phó lý với ông thầy Giông, ông giáo học.

Bên này charlot đứng trước cửa lều tranh xiêu vẹo của mình nhìn theo.

Bữa ăn tối chàng bảo cha :

— Thầy mẹ thật đã đại dột để người ta đem Jean Vallin đi làm con nuôi.

Mẹ chàng khảng khái :

— Thầy mẹ không muốn bán con của thầy mẹ

Cha chàng không đáp, chàng nói thêm.

— Hy-sinh cái sự nhớ con đi cũng chẳng khó khăn khổ sở gì!

Tức thì ông già Tuvache tức giận bần học ngay :

— Có phải mày oán trách chúng tao giữ mày lại nuôi phải không ?

Charlot tàn nhẫn :

— Chính thế, tôi oán thầy mẹ nhiều lắm, thầy mẹ chỉ là những người nhà quê ngu, dại. Cha mẹ như các người thì chỉ làm khổ cho con cái. Thầy mẹ cũng đáng để cho tôi bỏ đi lắm.

Mẹ hiền của chàng khóc nức nở. Bà vừa rên rĩ vừa húp những thìa súp khoai mà bà đánh đồ xuống bàn đến một nửa, run rẩy vì đau đớn.

— Thật tôi tự giết tôi để nuôi con như thế này. Chàng trẻ tuổi cứng cỏi, tàn ác :

— Thà đừng để tôi ra còn hơn là để tôi sống như thế này. Mỗi lần trông thấy « kẻ kia », Tôi lại như trào máu ra ngoài. Tôi phải tự bảo : bây giờ tôi phải khổ sở, sống nghèo đói là tại ai ?

Chàng đứng lên :

— Hãy nghe đây này, tôi cảm thấy tôi không nên ở đây nữa, vì tôi sẽ oán trách các người suốt ngày, tôi lại làm cho các người khổ sở khổ nạn thêm, vì không bao giờ tôi tha thứ cho các người hết.

Hai người già yếu tắc họng, nghẹn ngào vì sợ hãi, mắt đầm lệ.

Charlot lại nói :

— Không, ý nghĩ ấy hơi quá tàn nhẫn, tôi chỉ muốn đi nơi khác lập lại cuộc đời thôi.

Chàng mở cửa. Tiếng cười đùa vui vẻ lọt vào : Gia đình Vallin đang ăn mừng sự tái hồi của Jean một cách ấm ỉ.

Charlot dậm chân tức giận quay vào trong nhà rít lên :

— Đồ ngu dại.

Cánh cửa đóng sập lại, và chàng thiếu niên bẳng mình vào nơi đêm tối mịt mù...

G. de Maupassant

Gia chánh

Tiếp theo

những trái mơ to chín, và tươi rắn mà sạch sẽ. Nước muối mặn đun sôi lên, lọc, để nguội cho mơ vào nước ngập kín mặt mơ đầy như muối mơ vậy. Đậy đậy vài ngày gắp từng quả cho vào nước mắm đậm ra như dầm xấu, chấm rau muống rất ngon.

Nước chấm cà chua chung

Cà chua bỏ hột rửa sạch, cho nước mắm, chút mỡ, vài nhánh tỏi già, vài nhát hành vài lá tía tô băm nhỏ hấp vào nồi cơm hay cách thủy, dùng để chấm rau muống hoặc rau rền.

Cá mè rán

Mua thứ cá mè tươi và to con cho đỡ tanh. Làm sạch sẽ, bỏ đầu đi, khía ngang dọc hình quả trám, khéo rút máu, ướp muối. Mỡ sôi già bỏ vào dấm để lửa lim dim cho chín nục và vàng mặt cá mang ra gỡ luôn vào bát nước chấm. Ăn nóng.

Nước chấm cá mè : Gừng băm nhỏ, nước mắm ngon pha dấm ăn kèm với muỗm (soài) xanh thái miếng.

Nấm bỏ chai

Bạn nào biết cách để dành nấm bỏ vào chai như ta vẫn thấy bán hiện thời, xin làm ơn đăng lên báo mách dùm chị em và cho biết luôn thứ nấm rơm có thể để dành bỏ chai được không ?

Những thiếu nữ Việt-Nam

muốn hấp thụ một nền giáo dục hoàn toàn nên theo học trường

SAINT PIERE

4 Boulevard Pasquier

Giáo sư dạy — Dạy bảo kỹ lưỡng Luyện tập học trò ứng thí các kỳ thi — có nhận học sinh ở trong và ở ngoài. có lớp dạy các trẻ bé do một thiếu nữ Pháp và một thiếu nữ Nam trông coi

Đốt Rừng

Trời thiếu nắng cháy khô muôn ngọn cỏ,
Các nẻo rừng cây lá đương lo âu
Cành sắc-sơ, hoa úa cỏ rầu rầu
Nơm nớp sợ mỗi rơm đưa lửa đến.

Những ngày ấy gần rồi không phải đếm
Một buổi chiều dằng núi chứa mờ sương
Khắp mặt rừng ánh lửa đầy đầy nương
Sói tiếng nồ, cổ cây than khóc đầy.

Trong bóng tối chứa chan hoa lửa rẫy
Khoảng rừng đen dèn đuốc chói hơn sao
Trên dòng sông muốn ánh sáng lao đao
Mỗi lúc gió rung rinh qua mặt nước.

Người xú lạ đầy mình nơi sơn cước
Thở những làn khói gió giữa trời hoang
Và nhìn xa ánh lửa tõe hào quang
Tưởng tượng hội Hoa-đăng nơi thị-từ.

Vân-Đài (Luang Prabang)

NHỮNG QUYỀN LỢI CỦA NHỮNG BÀ MẸ Ở PHÁP

Chúng ta đều biết ở các nước Âu-châu mấy năm trở lại đây người ta hết sức khuyến khích sự sinh dục. Khi kết hôn đôi vợ chồng trẻ được nhà nước cho vay một số tiền để rùm rau rùm bếp. Sinh được một hai đứa con, số nợ đó được miễn hẳn không phải trả. Ngoài ra tùy theo hoàn cảnh gia-đình, bố mẹ những đứa bé còn được hưởng món tiền phụ cấp « cho con bú » « đông con » v... v... Càng nhiều con, càng hưởng nhiều quyền lợi.

Bây giờ tuy đang thời kỳ chiến tranh, nước Pháp đang ở trong mọi sự thiếu thốn, và đau khổ về vật-chất, nhưng chánh-phủ vẫn theo đuổi công cuộc tăng gia nhân số, khuyến khích sinh dục, có phần còn nhiệt thành hơn trước, và những bà mẹ được hưởng rất nhiều sự ưu-đãi.

Bên Pháp hiện nay muốn quân phân thức ăn uống đến cho dân chúng phải theo cái lối phát thẻ cho dân, chiếu theo số đồ ăn ghi trong thẻ mà mua hiệu. Bởi vậy hàng ngày trước các cửa hiệu người đứng chờ đợi, châu chực đợi lượt mình mua. Nếu những người mẹ đông con chậm chân đến sau phải chờ đợi mất nhiều thì giờ, thì mất cả việc nhà cửa, nên nhà nước phát riêng cho các bà mẹ có ba đứa con dưới mười bốn tuổi, hay hai đứa con dưới bốn tuổi hoặc có mang được năm tháng trở đi những « thẻ ưu đãi ». Có thẻ này thì đến hiệu nào hay sở nào cũng được vào trước mọi người mà mua, lĩnh thức ăn không phải chờ đợi.

Số thức ăn bán hoặc phát cho mỗi người đã định rất phân minh, nhưng lại có một

hạng thẻ riêng cho các bà mẹ để lĩnh một số thức ăn nhiều hơn cho mình. Được hưởng thứ thẻ ấy, là những bà mẹ không làm việc bên ngoài nhưng có ba đứa con dưới 12 tuổi, những người có chữa từ tháng thứ tư giờ đi. Sau khi đẻ, người sản-phụ lại được một thứ thẻ nữa lĩnh thêm đồ ăn để bồi bổ cho mau lại sức, cho con bú, càng được thêm nhiều thức ăn hơn như sữa, thịt, đường, pho mát, bột v. v...

Ngoài những sự ưu đãi trong việc mua lĩnh thức ăn các bà mẹ vẫn được hưởng số phụ cấp bằng tiền. Bắt đầu từ mồng một tháng giêng năm 1940 mỗi đứa con đầu lòng sinh ra, cha mẹ được thưởng một số tiền từ 2000 đến 3000 quan tùy theo sự sinh-hoạt đất đỏ nơi ở của bố mẹ đứa trẻ. Người mẹ nghèo cho con bú lấy được nhà nước giúp cho mỗi tháng một số tiền. Từ đứa thứ hai, số tiền phụ-cấp tăng thêm, số tiền này ai cũng được hưởng bất kỳ là nhà buôn, công nhân hay kỹ nghệ gia.

Chính phủ còn nhận bảo hiểm cho các người mẹ. Có bảo - hiểm xã-hội, người mẹ được nghỉ ngơi không phải làm việc trong sáu tuần lễ trước thời kỳ sinh nở, và sáu tuần lễ sau khi sinh nở, và khi sinh nở, đau ốm được hưởng thuốc men, không tốn tiền.

Xem vậy, càng ở trong tình hình khó khăn, phức tạp các người mẹ bên Pháp vẫn được săn sóc ưu đãi. Chắc là ở những nước Đức, Ý, Anh, những người mẹ cũng được ưu đãi như thế, những đứa bé cũng được săn sóc từ lúc ở trong bụng cho đến khi lớn lên. Nhưng đọc bài này chắc chúng ta không khỏi nghĩ một cách mỉa mai đến cái sự kiêu cỏi ba năm thiếu một giờ của nhân loại.

THU LINH

«...Anh và tôi, tôi và anh,
đời chỉ khổ, việc đời chỉ
khó, tình đời chỉ buồn,
kiếp người chỉ nản, cho
những ai không tìm được
một người để nói với
nhau một lời yêu thương»

Một câu ấy cũng đủ tóm
tóm tắt cả một cuốn truyện
dài, hơn hai trăm trang
vừa in xong

ANH VÀ TÔI

Giáo-dục tiểu-thuyết
của

Lê-văn-Trương

(Loại sách chọn lọc)

Giá 1\$20

ĐƯƠNG IN

Chồng chúng ta

Một cuốn phim thời-sự
vô cùng đặc sắc, một thiên
tiểu thuyết xã hội vô cùng
bi đát, mà trong đó, tấn
kịch tổng tiền nhà vợ đã
được diễn lại rõ ràng.

Tác giả

LÊ - VĂN - TRƯƠNG

250 trang — giá 1p20

NHÀ XUẤT BẢN

ĐO'IMO'I

62 Phố Takou — Hanoi

Tél. 1638

Đã nhận được mandat của quý vị
kề dưới đây vậy xin cảm tạ.

Ông Charles Chaubert (Chu-Lê)
bà Nguyễn Văn Đến (Trà-ôn) bà Cam
bà bảo (Thanh-Hóa) cô Trần kim
Loan (Phong-thanh) cô Huỳnh thị
Nhị (Bentre) ông Nguyễn đạo-Đức
(Cà-mâu) ông Nguyễn khắc Bảo
(Tống) bà Docteur Nhã Saigon, bà
Chương (Bắc-ninh) cô Vũ thị Tân
(Tân-Đệ) ông Trịnh văn Hào (Saigon)
cô Tuyết-Phiến (Quảng-Ngãi) cô
Thái (Nam-Định) cô Quyền-Ninh
(Hải-Dương) cô Marguerite Mai (Sai-
gon) cô Vương thị Nhã (Phúc-Yên)
cô Thụy-Niệm (Thất-Khê) cô Nguyễn
thị Mười (Bạc-Sơn) bà Đàm chuy
Huyền và ông Phạm văn Chạch
(Phủ-Lý) cô Marguerite Xuân-Lan
(Cà-mâu) bà Quảng-Hóa (Phủ-nho-
Quan).

Bà CAM-BÁ-BẢO (Thanh-hóa) hạn
báo của bà đến 24-5-42 này hết
sách đã gửi.

Cô VŨ-THỊ-TÂN (Thái-binh) hạn
báo của cô đến 19-1-43 mới hết.

Cô NHƯ-LÊ cảm ơn cô. Để chúng
tôi sửa rồi đăng.

Cậu THANH-HƯƠNG (HUẾ) hãy
học đi đ. Cảm ơn cậu.

Cô NGUYỄN BÍCH-HÒA (Bắc-
giang) mandat 3\$00 số 999 có nhận
được, đã gửi 3 số báo thiếu, xong
thấy gửi trả lại ngoài bằng đề «Re-
fusé», không biết vì lẽ gì.

Cô THỌ (Phúc-Yên) hạn báo mới
của cô đến 30-9-42, số báo 29 và 31
hết, cô thử coi lại xem có phải 2 số
báo đó không.

Tin mừng

Được tin mừng đến ngày 8 Mai,
ông bà Vũ huy Quang sẽ làm lễ
thành-hôn cho ái-nữ là cô Vũ thị
Hiền cử-nhân luật-khoa kết-duyên
với bác-sĩ Tôn-thất-Hoạt tổng sự
tại Hai-phong.

Chúng tôi trân-trọng mừng ông
bà Vũ huy Quang và chúc mừng
cuộc nhân duyên tốt đẹp của đôi
bạn trí-thức.

T. B. Đ. B.

Tìm việc làm

Có bằng B.E.. Hiện đang học ban
đ-Tài. Muốn tìm một chỗ dạy học
buổi trưa hay tối hoặc bán hàng
hay làm sổ sách ban đêm cho các
hàng buôn. Nhận làm Correcteur
cho các nhà in, nhà báo :

Đến hỏi hay viết thư cho :

M. HOÀI-VĂN

N° 6 Ngõ. hàng Thịt (Bên ô tô) Hà
nội Thái-Bình phố Rollande rẽ vào.)

Giới thiệu sách báo

Chúng tôi vừa nhận cuốn «tội
nhân hay nạn nhân» của Lan-Khai
giá 1\$00 do nhà xuất bản Kiến-
Thiết gửi tặng vậy xin cảm ơn nhà
xuất bản và giới thiệu cùng độc-
giả:

BÁO THANH-NGHỊ HOẠT-ĐỘNG

Báo Thanh-Nghị bắt đầu từ 1er
Mai 1942 đã ra mỗi tháng hai kỳ.
Trong bộ biên tập chúng tôi nhận
thấy tên những giáo sư, luật gia bác
sĩ, được-sĩ cùng các nhạc sĩ, họa sĩ
văn-gia có danh tiếng trong nước.

Tờ báo Thanh-Nghị vẫn là tờ
báo đùng đắn, nay lại hoạt động
thêm, thật là một sự cố gắng lớn
trong lúc khó khăn này, của các bạn
thanh-niên trí-thức.

Kính chúc bạn đồng nghiệp hăng
làm việc và gặp nhiều sự may mắn
T. B. Đ. B.

Nhắn chị em

Nhắn chị em tới kỳ ở cũ ?

Muốn tốt tươi nên giữ

màu da !

Hoa-Kỳ Rượu Chồi nên

soa ?

Dung nhan sẽ thấy nở

nà hơn xưa !

Vừa giãn huyết lại vừa

giãn cốt !

Vẻ đoan trang đẹp tốt để

trông !

Ngày xuân càng được

sắc hồng !

Càng tăng màu thắm,

càng nồng tâm yêu !

VŨ-THỊ NGUYỆT-NGA

Xưa nay bị nhiều, vì :

Ăn no vội tẩm ngở thường!!!
Cơm no vội đã lên giường ngủ ngay!
Dục tình đương lúc no say!!!
Phòng tích bệnh ấy xưa nay bị nhiều
Chỉ uống một liều,
Thấy giẽ chịu ngay.

Bao to 12grs. 0p.55 — Bao bé 6 grs. 0p.30

Quý ngài đề ý...

Vì vật liệu dùng bào-chế tăng giá quá cao, nên kể từ 5 Mai 1942 giá thuốc định như sau đây :

1-) Thuốc trị ho lao, ho ra máu, của cụ Trịnh-Hải-Long (tội tử ông Đốc-học Hào) giá 6\$00 và 4\$50.

2-) Thuốc đại bổ người già yếu, thanh niên nam-nữ gây óm, bạc nhược « Nước Cốt Sâm Cao-Ly » giá 6\$00 và 4\$00.

Ở xa mua gửi mandat cho ông :

Trịnh - Văn - Hào

Directeur d'Ecole n° 110 Rue Vassoigne Saigon

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công - nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT NGỌC - DUNG

SỐ 32, NÉGRER — HADONG (Trước chỗ xe điện đỏ)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

Tuấn-Bồ

Huyết-Hải

Thuốc Bồ Huyết

Thực Tiêu

(Dùng cho Đàn-Bà huyết xấu, ăn ngủ kém)

Giá 1\$50 một hộp

NHÀ THUỐC

THƯỢNG-ĐỨC

15, Rue de la Mission

(phố Nhà Chung)

Tél. 1629 — HANOI

Ở xa mua thuốc

lĩnh hóa giao-ngân:»

Cảm, sốt, nóng mình, nhức đầu, xở mũi, ngạt mũi, ngáy ngất, đau xương, đau mình.

Chỉ có một thứ thuốc :

THUỐC YÊN

của hiệu Đại-Quang là trị được khỏi hẳn, chỉ trong mười phút kiến hiệu ngay
Trong lúc tiết trời thay đổi hay sinh ra các chứng bệnh kể trên kia. Vậy ai cũng nên phòng thân bằng một vài lọ Thuốc Yên

ĐẠI-QUANG

23 — PHỐ HÀNG NGANG — HANOI

CHẦY HỘI CHÙA HƯƠNG

Chùa Hương - Tích gần xa
chầy hội,
Biết bao người mong tới
cảnh Tiên,
Ăn chay nằm mộng cửa triền
Nước Dương mong tưới lửa
phiên đây, từ
Phật thường những ra tay
tế độ,
Nước Cam-Lồ (1) sẵn có từ
lâu,
Chế theo phương - pháp
nhiệm-mầu,
Hoa-kỳ Rượu-Chôi phải cầu
đầu xa,
Khísinh-nở vừa soa, vừa bóp.

Huyết lưu thông, gân cốt
giãn giãn,
Chèo non, vượt suối nhọc
nhằn,
Dùng qua quả thấy tinh-thần
thanh thơi,
Cảm - công đức Như - Lai
truyền-bá,
Chép vài lời tuyên cáo quốc-
dân,
Hoa-kỳ Rượu-chôi nên cần,
Thuốc hay nức tiếng sa gần
ngợi khen.
Huyền-Không Hòa-Thượng
KÍNH-BẠCH

— Nước Gam Lồ là Rượu - Chôi,
Hoa-Kỳ ngày nay.

Phát tài

Buôn bán muốn được phát tài nên buôn thuốc HỒNG KHÊ, vì có đủ 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con ai dùng cũng khỏi nên bán ở đâu cũng chạy Thử nào bán chậm đổi được thuốc khác. Lãi mỗi đồng bạc từ 0\$20 trở lên không phải chịu cước phí gì cả.

Manh khỏe

Yếu đau dùng thuốc HỒNG-KHÊ 75 Hàng-Bồ Hanoi (hiệu phát 12 tay có chính phủ chứng nhận) sẽ được mạnh khỏe. Vì có 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con và nhiều phương thuốc bổ nội danh tiếng đã nhiều lần được thưởng bội tinh vàng.

Agent exclusif pour
toute l'Indochine

AN - HA

13, Rue du Cuivre Hanoi

MUỐN CÓ
Nhà lầu, ô-tô
Nên mua

XÒ XÒ
ĐỒNG - DƯƠNG
1\$00 MỘT SỐ

Cửu-long

em đã uống vào,
Đường xa sức gái,
Trai nào dám đường?

Rõ mặt
phỉ thuong

1 VIÊN CỬU LONG HOẠT BẰNG 10 THANG THUỐC BỔ

SAIGON 105 Km

Tổng phát hành Bắc-Kỳ, Lào Bắc Trung-Kỳ **Établissements VAN-HOÀ**, N° 8 Hàng Ngang, HANOI
Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đều sẽ thấy sống dậy tâm
tình xuân ở những người bất lực. Thứ cho đàn ông, đàn bà khác nhau.